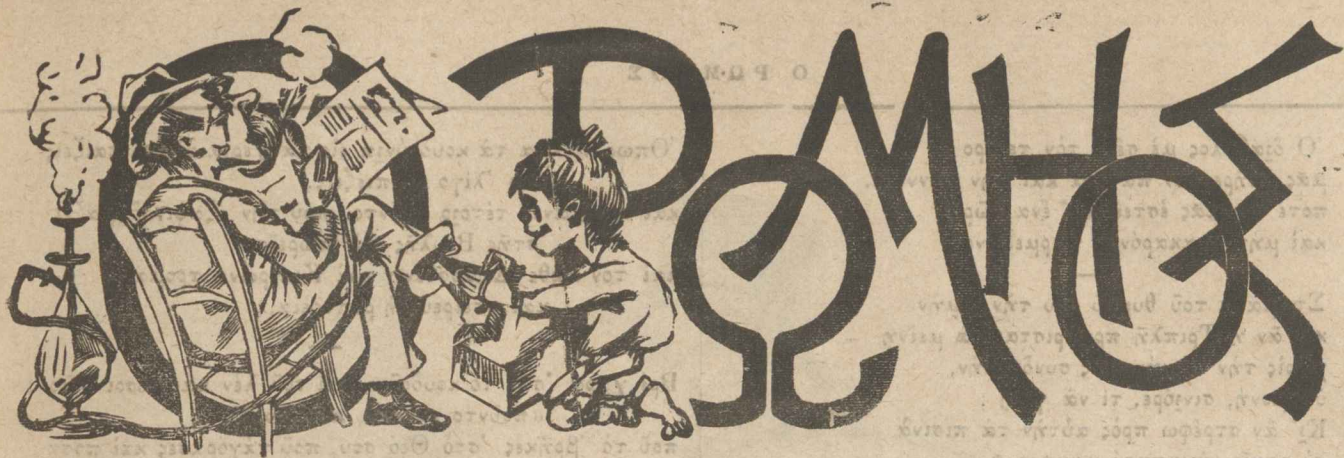

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἑννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτις λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅσων Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὅτι τὰ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἄπο χίρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίλι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μινὸς Ὀκτωβρίου ὁκτώ
καὶ τοῦ Τσάρου μαντάτο φρικτό.

Ποῦντος τριρακόσα κι' ὀγδοῦντα ἓνα,
ὅλοι γιὰ τὸν Τσάρο τάχομε χαμένα.

Μία πρὸς Κρίσπην ἐπιστολή
τοῦ Πουλταινέλα τοῦ Φασουλῆ.

Λοιπόν, σιγῶρε Κρίσπη, πούται κόμης,
ἀλήθεια πῶς ἐγράφη ἐν σπουδῇ
εἰς τὸν γνωστὸν «Μυνήτορα» τῆς Ρώμης
πῶς ἠύμωσες μαζί μας δηλαδή,
διότι μὲ σκληρότητα τραχίαν
χωρὶς κανένα λόγον παραιτήσαμεν
ἐκείνην τὴν Τριπλὴν τὴν Συμμαχίαν
κι' ἄλλου συμμαχούς νέους ἐζητήταμεν;

Σὲ κλαίω, μίε Κρίσπη φουκαρᾶ,
καὶ τῆς Τριπλῆς τὴν μαύρη συμφορά.
Ἐνὸς κι' ἡ Ἑλλάς μαζί της ἦτο
ἐφαίνετο πῶς; κάπως ἐκινεῖτο,
οὐδ' ἔπαυε ὅτ' ὁ κόσμος νὰ βρῦνη
τῆς κραταιᾶς ἰσχύος τῆς τὸ κήρυγμα,
κι' εἰς ταύτην ἡ παγχόσμιος εἰρήνη
εὑρίσκε καταφύγιον καὶ στήριγμα.

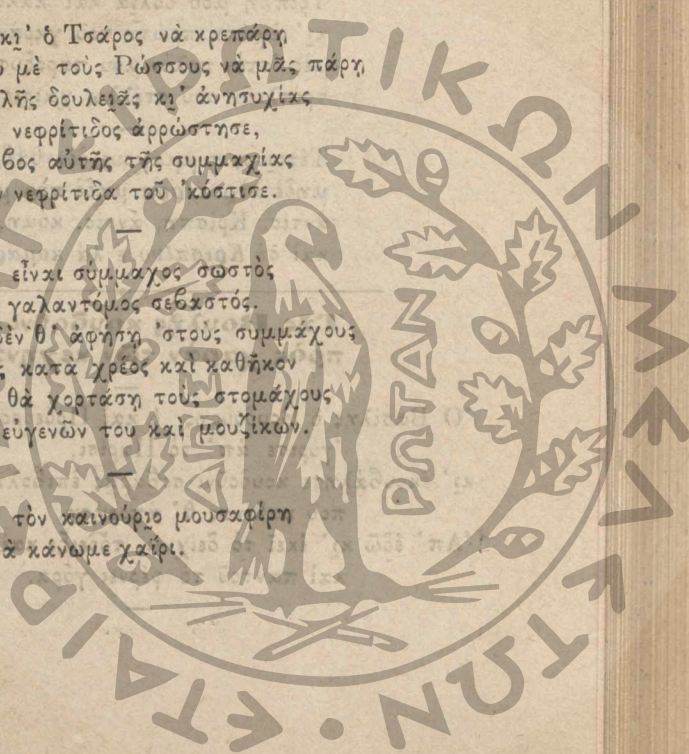
Μὰ τώρα ποῦ τὴν ἄφησαν ὅτ' ἀκρὰ
οἱ πρῶτοι τῆς ἰσχύος τῆς μοχλοί,
ξηροκαμπίας ἔμεινε κυρίως
καὶ σὰν Τραχιᾶτα ἐγίνε σαχλή,
καὶ πάρτην τώρα πλέον, μίε κάρο,
κι' ἀμέσως πέταξέ την μὲς ὅτ' ἀκρὰ.

Ἀντίο ὅτ' ἡ Τριπλὴ τὴν Λεονώρα.
ξεχνοῦμε μιὰ γιὰ πάντα τὸνομά της,
κι' ἐλύσσαξε μαζί μας τώρα τώρα
καθένας προκομμένος διπλωμάτης,
καὶ προσπαθεῖ κρυὰ καὶ πολυτρόπως
συμμαχούς νὰ μᾶς, κἀνὴ ὅπως, ὅπως.

Ἐχόντεψι κι' ὁ Τσάρος νὰ κρεπάρη
κι' ὡς ὅτου μὲ τοὺς Ρώσους νὰ μᾶς πάρη
ἐκ τῆς πολλῆς δουλειᾶς κι' ἀνητυχίας
μὲ νόσημα νεφρίτιδος ἀρρώστησε,
κι' ὁ θρίαμβος αὐτῆς τῆς συμμαχίας
μὲν δεινὴν νεφρίτιδα τοῦ κόστισε.

Ὁ Τσάρος εἶναι συμμαχος σωστός
κι' εἰς ὅλα γαλαντόμος σεβαστός.
Σταφίδα δὲν θ' ἀφήτῃ ὅτους συμμαχούς
κι' ἀμέσως, κατὰ χρέος καὶ καθήκον
μ' ἐκείνην θὰ χορτάσῃ τοὺς στομάχους
ὅλων τῶν εὐγενῶν τοῦ καὶ μουζικῶν.

Μὲ τοῦτον τὸν καινούριο μουσαφέρη
ἐλπίζομε νὰ κάνωμε χαῖρι.

Ὁ διάβολος μέ σένα τὸν τενόρο
μὰς πῆρε τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα...
ποτέ δὲν μὰς ἐστείλατ' ἕνα δῶρο
καὶ μήτε μακαρόνια παρμεζάνα.

Σταμάτα τοῦ θυμοῦ σου τὴν ὁρμὴν
κι' ἂν ἡ Τριπλῇ προφύρῃ νὰ μείνῃ
χωρὶς τὴν ἰδικήν μας συνδρομήν,
ὑπομονή, σινδόρε, τί νὰ γίνῃ;
Κι' ἂν στρέφω πρὸς αὐτὴν τὰ πεισινὰ
σύ φταῖς, ἀγαπητέ μακαρονᾶ.

Παρακαίρα μὴν κλαῖς καὶ μὴ θυμώνης
καὶ πρὸ πολὺ τοῦς Ἕλληνας πεισμονεῖς.
Σὲ τούτῃ τὴν ὁργὴν σου τὴν ἀστεία
ὑπομονὴ μεγάλη σου συστήνω,
καὶ πῆς γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴν ἀπιστία
πῶς εἶναι μία Φόρτσα ντελ Ντεσσίνου.

B

Τριπλῇ, ἀντίο, σέ χαιρετῶ...
ἔχε ὑγείαν, σέ παραιτῶ,
καὶ σένα, κόμη καὶ τενεκέ,
καὶ μὴ ῥωτῆσης γι' αὐτὸ περκέ;

Μεγάλα στόματα τριῶν μὲ τρόπο
κρυφοπιπίζαν αὐτὸν τὸν τόπο,
καὶ σύ μ' ἐκεῖνα, κύρ Ἰταλέ,
ἐτραγουδοῦσες τὸν Πιπελέ.

Κι' ἂν τὸ Ρωμαῖκο εἶχε τὴν τρέλλα
μὲ σέ νὰ μείνῃ τὸν τραντιτόρε,
θαρρῶ πῶς γρήγορα ἡ Τσιγκαρέλα
θὰ καταντοῦσε τοῦ Τροβατόρε.

Ὅπισω πάρε καὶ τὰ τραγουδία,
ὀπίσω πάρε καὶ τὰ φιλιὰ...
τώρα κλωτσῶντας τὰ τρία βούδια
πέφτω 'στοῦ Τσάρου τὴν ἀγκαλιά.

Τριπλῇ μου δόλια καὶ κακομύρα
κι' ἀγάπη πρώτη τοῦ γκράν Σωτήρα,
μὲς 'στὸν πολὺν μου παροξυσμὸν
τριπλοῦν σου στέλλω χαιρετισμὸν.

Τέτοιους συμμάχους δὲν θάβρης, Ρώμη,
μὴδὲ πὲρ τέρρα μὴδὲ πὲρ μάρε,
ἀντίο, Κρίσπη, ἀντίο, κόμη,
καὶ σύ Κρισπίνο ἐλά κομάρε.

Τῆς Βουλῆς κουδοῦνι νέον πρὸς χαρὰν τῶν κεχηνηζίων.

Ὁ Βασίλης ὁ Βουδούρης, ὁ καὶ Πρόεδρος Βουλῆς,
ἔγυρσε ἀπ' τὸ Παρίσι,
κι' ἐκουβάλησε κουδοῦνι σοβαρὰς ἐπιβολῆς,
ποῦ καθένος θ' ἀπορήσῃ.
Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ δείχνει, τὸδειξε καὶ 'στὸν Σωτήρα,
καὶ παντοῦ τὸ φέρνει γύρα.

Ὅπως τᾶλλα τὰ κουδοῦνι εἰς τὰ χέρια δὲν τὸ παίζεις
μόνο 'λίγο τὸ πιέζεις,
καὶ σοῦ κάνει τέτοιον βρόντο, ποῦ τὴν ἐξαψιν ὁμαίνει
'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα,
καὶ τὸν κάθε Δημοσθένη καὶ Κικέρωνα τρομάζει
καὶ στερεῖ ἡ ρητορεία.

Βρὲ χαρὰ 'στο τὸ κουδοῦνι καὶ τοῦ λέν καμπόσοι φίλοι:
«ποῦντο ποῦντο, κύρ Βασίλη;
ποῦ τὸ 'βρήκες 'στὸ Θεό σου, ποῦ τὸ γόργασες καὶ πότα;
δῶσε μας λογαριασμὸ»...
καὶ σκοτίζουν τὸν Βουδούρη καὶ πολλῶν παρλάρ' ἡ γλῶσσά
μὲ πολὺ παροξυσμὸ.

Κι' ὁ Βουδούρης μὲ καμάρι τὸ κουδοῦνι του βροντᾷ
καὶ 'στοὺς φίλους ἀπαντᾷ:
«ποῦ τὸ 'πῆρα μὴ ρωτᾶτε, μὰ μὲ τοῦτο τὸ πεσκέσι
'στὸ ρουθοῦνι σας θὰ 'μπῶ,
καὶ θὰ παύω κάθε χάθρα καὶ θὰ κόβω μὲς 'στὴ μέση
ἕνα κι' ἄλλον Μιραμπώ.

»Ποῦ 'στὸ διάβολο τὸ 'βρήκα, μὰ χαλάλι 'στὸν παρλάρ...
νὰ κουδοῦνι μὴά φορά...
τάγκα τούγκ... ἀκούσατέ το πῶς ταῦτιά σας ξεκουραίνει
μὲ βροντὰς ἐκ τῶν σπανίων,
καὶ μεγάλη συφορέλια εἰς τὸν κάθε Δημοσθένη,
ποῦ τοῦ πῆσῃ 'στὸ κρηνίον.

»Ἀρχισαν μεταρρυθμίσεις σπουδασιόταται 'στὸ κράτος
κι' ἡ Βουλὴ τῆς καμαρόνει,
τὸ δὲ πρὶν μικρὸ κουδοῦνι ἕνας κουδοῦνος βερβάτος
τοῦ λοιποῦ θ' ἀναπληρώνῃ,
καὶ θὰ 'δῇτε πῶς ἐκεῖνο τὸ μεγάλο του γλωσσίδι
καθεμιάς γλωσσικοπάνας θὰ βουδκίνη τὸ βρισίδι.

»Βρὲ χαρὰ 'στο τὸ κουδοῦνι, καὶ θὰ δείξῃ ὁ καιρὸς
πῶς 'στὸ βρόντο δὲν θὰ πᾶν τέτοιος βρόντος σοβαρός.
Καὶ κατόχους χρεωγράφων εἰμπορεῖ νὰ φανερίσῃ...
γιὰ κουδοῦνι εἶμαι μάνα,
κι' ἂν τοῦ χρόνου σὺν ἐφέτος ξαναπάω 'στὸ Πκρίσι
θὰ σὰς φέρω μὴά καμπάνα.

»Συγχαρῆτε με γιὰ τοῦτο νὰ σὰς συγχαρῶ κι' ἐγώ,
πλὴν πρὸς τί πολυλογῶ;
πόσον ζῆλον ἔχω δείξει, πόσῃν ἐκαμα θυσίαν
'στὸ Πκρίσι μοναχός,
μὰ καὶ πόσῃν τὸ κουδοῦνι περιέχει σημασίαν
θὰ τὸ 'δῇτε προσεχῶς.

»Βρὲ κουδοῦνι ποῦ τὸ 'βρήκα 'στοὺς τρελλο-Πκρισινούς!...
θὰ σαλέψῃ κάθε νοῦς,
κι' ἀπ' ἐμπρός μου κι' ἀπ' ὀπίσω σὺν τρελλοῖς θὰ ταμπουνάσῃ
«γεῖά χαρὰ μας, Κουδουνάτε,
ποῦ 'κουβάλησες κουδοῦνι μὲ βαρυβρόντο γλωσσίδι
μὲς 'στὸν τόπο τὸν κασιδίον».

Τέτοια λέγει ὁ Βουδούρης σ' ὅποιον ἐρχεται σιμὰ
καὶ τὸ κράτος τὸν συγχαίρει κι' ἡ γεννέτερη Χαλκίς.

Γιὰ 'μὲ κρατῶ τὰ στέφανα καὶ τὰς χρυσὰς σημαίας...
ὁ Τσάρος 'στὴν Λιβάνειαν ἐκπνέει τῆς Κριμαίας.

Διάφορα πολιτικὰ παραπολὺ σημαντικὰ.

Τὰ σκορπισμένα πρόβατα μετροῦνται καθε στάνης
καὶ δὴ ξαδέλφια μάλλωσαν, Χαρίλαος καὶ Γιάννης.
Πῶ! πῶ! δοντιῶν τριξίματα κι' ἀλλαγαμὶ καὶ θρήνοι!...
πρᾶστηκαν τοῦ Μεσολογγίου εἰ δύο Μανδάρησι,
καὶ τώρα παρατρώγονται σὺν σκύλος μὲ τὴν γάτα
κι' ὅπως ὁ μέγας Λη-Χαῦ Τσάγκ μετὰ τοῦ Γιαμαγάτα.

Αὐτὸς ὁ νέος πόλεμος δὲν εἶναι χωρατὰ
κι' ἐγὼ τὸ μαλλοτραβήγμα κατὰκαρδὰ τὸ πέρνω...
τί κάνεις; ὁ Χαρίλαος τὸν Γιάννη του 'ρωτᾷ
κι' ὁ Γιάννης δίχως νὰ τὸν 'δῇ κουκιά, τοῦ λέει, σπέρνω,
καὶ τὰ ξαδέλφια πᾶτ καὶ κινεῖ μαλλόνουν—ὠμένα!
κι' ὁ τσελεπῆς ὁ Βασίλης θὰ τῆς βρῇ μαλλωμένα.

Τοῦ Χαρίλαου 'θύμωσε ἡ χορτασμένη στάνη
γι' αὐτὸν τὸν ἀδικο καυγᾶ καὶ λέει γιὰ τὸν Γιάννη

κι' ὁ Τρικούπης 'στὸν λαϊμὸ του τὸν κουδουνάρο κρεμᾷ
ὡς σημεῖον νέας ρώμης καὶ δυνάμεως κι' ἀλκῆς,
καὶ βροντῶντας τάγκα τούγκα
τὴν κουφὴ φωνάζει στρουγγα.

Κι' ὅσοι στέκονται ἀπ' ἔξω μὲ στομάχι νηστικὸν
βλέπουν τοῦτο τὸ κουδοῦνι ἀρκετὰ σημαντικόν,
καὶ συσκέπτονται καὶ λένε μὲ ζυνίσματα τῆς μούρης:
«γιὰ νὰ φέρῃ ὁ Βουδούρης
τέτοιο σπάνιο κουδοῦνι ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ Παρίσι
φαίνεται τὴν Προεδρεία πῶς κι' ἐφέτος δὲν θ' ἀφήσῃ».

Τέτοια κι' ἄλλα λυπημένους κάθε Τσελιγκας 'μιλεῖ
κι' ἡ κουδοῦνα τοῦ Βουδούρη σχολιάζεται πολὺ,
καὶ σειστός καὶ κορδωμένος τὴν βροντᾷ ὁ κύρ Βασίλης
μὲς 'στῶν νηστικῶν ταῦτι
καὶ τοῦ λέν πῶς σὺν κι' αὐτῇ
δὲν κτυποῦσαν κι' ἡ καμπάνας τῆς ἀρχαίας Κορνεβίλλης.

πῶς ἔκαμε ὀργήγορα κι' αὐτὸς περπατησιὰ
καὶ τὰς ἰσχνὰς ἐζήλεψε τοῦ Φερὰ δαμάλεις,
μὰ γύρισε κι' ὁ Θωδωρῆς ἀπὸ τὴν Κηφισσιὰ
πολλοὺς ἀσκούς μὲ Βόρειον βχσπάζων ὑπὸ μάλης.

Γιὰ τοὺς Κορροῦς βχκάρζεται σπουδαῖος σπύρουνάτος,
ἀνοιγ' ἡ τύχη καθενὸς Κορριάτη ἀμαξῶ,
κι' ἕνας Αὐλάχης ἔφθασε τοῦ Τσάρου κοτσονάτος,
καὶ τοῦγιναν ὑποδοχαῖς ἀπὸ τὸν Μεταξῶ.

Ὁ τῶν Ναυτίκων Ὑπουργὸς ἴστων ἴδρωτα μουςκεῖται
καὶ μὲ τοὺς ἀτμοδόμονας ὁ στόλος ἀνθρακεῖται,
ἂν ὅμως λείψουν κάρβουνα κι' ὁ Μπούμπουλης σαστίσει
τὸν Τσάρο μόνο μὲ πανιὰ θὰ τὸν προῦπαντήση.

Καὶ μέσα ἴστων Ὀκτώβριον μᾶς ἔσκασε ἡ ζέστη
κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς τοὺς Κορροῦς τοῦ Τσάρου προπορεύεται,
κι' οἱ μάγειροι τοῦ Πχλατιοῦ ἐπῆγαν ἴστω Τριέστι
κι' εἶπαν καμπόσοι νητιτικοὶ πῶς κᾶτι μαγειρεύεται.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν τὰ ξέρεις, Περικλῆ... δὲν ἔρχεται ὁ Τσάρος
κι' ἀνοιξε τὸ Ρωμαίικο τὸ στόμα του σὰν γλάρος.

Π.—Πῶ! πῶ! κακὸ ποῦ τόπχθε ὁ καθεὶς Κερκυριῶς!

Φ.—Ὁ Τσάρος λέγουν κατ' αὐτὰς πῶς ἀσθενεῖ βχρέω,
κι' ἄς εὐχηθῶμεν ἴστων Θεὸν μὲ δάκρυα καὶ πόνους
νὰ κόβῃ τῆς ἡμέρας σου νὰ τοῦ τῆς δίνῃ χρόνους.

Π.—Κρίμα τοιοῦτος ἀγαθὸς Μονάρχης νὰ χηθῇ,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτον ὅμοιος σπκνίως θὰ βρεθῇ.

Φ.—Κρίμα, καὶ μὲν Περικλῆ, τὰ κράνη τὰ καινούρια,
κρίμα καὶ ἴστων Κουβέρνου μας τὴν ξιπκασμένη φούριξ.
Ὡ, κι' εἰς αὐτὸ τζαναμπετιά...

Π.— Κακὸ ποῦ μᾶς εὐρῆκε!...

Φ.—Εἰς ἐξοδα σημντικὰ κι' ὁ Βασιλεὺς ἐμπῆκε
καὶ δὲν λυπήθη' ἐπιπλα Βασιλικὰ νὰ πάρῃ
τὴν ἐπαυλιν τοῦ Μον Ρεπὸ μ' αὐτὰ νὰ μομπιλάρῃ.
Καὶ μὲ τὸν Τσάρον ἡλιπίζα πῶς ὅπως οὐν θὰ δράσωμε,
ὅτι γιὰ κάμποσο καιρὸ θὰ λάμπωμε ἴστων πάστρα
καὶ μὲ τοὺς Ρώσους μιὰ χαρὰ ἐφέτος θὰ περάσωμε,
ἀλλὰ τοῦ Τσάρου οἱ γιχτροὶ μᾶς ἔκαμαν χαλάστρα.

Π.—Ποῖος τῶρα τοὺς Κορριάτες μας θὰ τοὺς παρηγορήσῃ;

Φ.—Κι' ὁ Βασιλεὺς ἐβιάστηκε ἴστων κράτος νὰ γυρίσῃ
ἐνφ' ἴστων Περικλῆ, ποῦ σὰν χαζὸς γελας,
ἂν τοῦτος δὲν μᾶς ἴστων τυχαινέ τοῦ Τσάρου ὁ μπελάς,
εἰς τὴν Δανία νᾶμενε κανένα μὴν' ἀκόμη
χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα οἱ καθεστῶτες νόμοι.

Π.—Ἀμὲ δὲν συλλογίζεσαι καὶ ἴστων τὸν Σωτήρα;

Φ.—Πάντοτε μὲ σκληρότητα μᾶς κατατρέχ' ἡ μοῖρα...
κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαριά κι' ὁ πάγος δὲν τάφινει,
κάνει κι' ὁ Τσάρος ἴστων Κορροῦς ἐφέτος ν' ἀριθάρῃ,
ἀλλ' ὅμως ἴστων Λιβάδειν τοῦ λένε ν' ἀπομείνῃ
κι' ἐμεῖς ξανατυλίγομε τὸν ἀνεμο κουβάρι.

Π.—Ἀλήθεια, τύχη βάσκανος μᾶς κυνηγᾷ μὲ πίκρα.

Φ.—Πάντα, καὶ μὲν Περικλῆ, μᾶς κόβουν μὲς ἴστων γλύκα,
καὶ τοῦ Κουβέρνου τὸ μῆλὸ κοντεύει νὰ στουπῇ,

ποῦ τόσα προετοίμαζε γι' αὐτὸν τὸν μουταφίρη,
κι' Ἀστυνομίαν μυστικὴν ἐφρόντισε νὰ κἀνῃ
μὲ γενεάδα ψεύτικη καὶ ψεύτικη περῶνα,
κι' ὅλους τοὺς ντόπιους ἤθελε ἀναρχικοὺς νὰ πῆλῃ,
ποῦ θᾶρριχναν γιὰ χωρατὰ καμμία τρακκτροῦκα.

Π.—Τι νὰ σοῦ πῶ, βρε Φατῶλη... σὰν μούλεγε κανεὶς
πῶς τὸν χειμῶνα ἴστων Κορροῦς ὁ Τσάρος θὰ καθίσῃ,
ἐνομιζα πῶς ἔρχεται κανένας συγγενὴς

κι' ἔλεγα ἴστων ἀνάγκη μας πῶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Φ.—Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἴστων ἐξαψιν ὀνείρου φλογερῶ
θαρροῦσα φίλος μου στενὸς πῶς εἶναι πρὸ καιροῦ,
θαρροῦσα πῶς τὸν ἴστων εἰς ἄγνωστο Παλάτι.

Π.—Κᾶπου συνεφάγωμε ξερὸ ψωμί κι' ἄλλῃτι,

πῶς συγγενεύουν πρὸ πολλοῦ κι' οἰπῶθοι μας κι' ἡ πλάναις μας.

κι' εἰς ἕναν ἡλιο ἴστων στέγωναν τὰ ρούχα τῶν ἡ μάναις μας.

Ἐλεγα πῶς ἴστων Κέρκυρα Ρωμαίικα θὰ ζῇ,

ὅτι τὸ τσάκι κᾶποτε θὰ πῆναμε μαζί,

ὅτι συχνὰ τῆς ὤμορρις κι' ἀστραχτερικὴς ἡλέρικ

ὁ Τσάρος θὰ σεργιάνιζε μ' ἐμᾶς ἀλαμπρυσέτα,

καὶ καθε βράδυ τακτικά θὰ κᾶνῃμε βεγγέρικ

καὶ γι' ἄλλους Αὐτοκράτορας θὰ στρώναμε πετάτα.

Ὅταν δὲ πάλιν ἤθελε ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα

ἔλεγα καὶ ἴστων Φάληρο πῶς θᾶλῃ μὴν ἡμέρα,

κι' ἐσκόπευα, χωρὶς λεπτὸ ποτέ μου νὰ ζητήσω,

τὸ σπῆτι μου τ' ἀπλήρωτο τοῦ Τσάρου νὰ χαρίσω,

κι' ἐκεῖ πολλὰ θὰ λέγαμε γιὰ τὰ παλιὰ μας χρόνια

καὶ κάστανα θὰ ψήναμε τῆς Γούβας καὶ μαρόνια,

καὶ κούτσουρα θὰ κᾶγαμε ἴστων σόμπα τῆς γωνιᾶς

καὶ γιὰ τὸ νοῖκι τοῦ σπητιοῦ ποτέ δὲν θὰ μαλλώναμε,

κι' ὅλο τὸ ντοματοζουμο τῆς φετείνης χρονιᾶς

σὲ μιὰ ταράτσα, Περικλῆ, μ' ἐκείνον θὰ τάπλωναμε.

Πλὴν φεῦ! τὰ πάντα μάταια καὶ μόνον ἕνας Χάρος

μὲ γέλοιο καὶ περίπαιγμα ἴστων τέλος μᾶς οἰκτερεῖ...

αὐτὴν τὴν ὥρα ἔμαθα πῶς ξεψυχᾷ ὁ Τσάρος

κι' ὁ θάνατος παντοτεινὸς τὸν πέρνει μουσαφίρη.

Π.—Κλάψε νὰ κλάψω γοερῶς... τὰ χωρατὰ τάφινω

κι' ἐκ τῆς μεγάλης λύπης μου στηλιάρι δὲν σοῦ δίνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Βχλαβάνης, ποῦ ποτέ δὲν γράφει κουτουροῦ
κι' εἶναι γνωστὸς Κηθηγητῆς ἴστων Πόλε πρὸ καιροῦ,
μετὰ μεγάλων μελετῶν καὶ μόχθων ἀκαμάτων
ἐκδίδει Ἀπανθίσματα Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

Εἰς τοὺς Φερὰρους τὴν σειράν εὐρίσκετε τῶν τόμων,
εἰκοσιτρία νούμερο, ἴστων Μχμαρῶν τὸν δρόμον.

Ἐποδηματοποιεῖον ἱατρικὴν Θεμαστὸν,
ἀντικρύζον εἰς τὸν Κρίνον τὸ μέγαλον Φαρμακεῖον,
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου, γιὰ τὴν τέχνην του γνωστὸν,
συγκεντρῶνον τόσους κόσμον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
Τὶ σιβάλλια, τί σχηρέδες, τί περίφημα λουστρίνια!...
τρέξετε νὰ ὀῦτε χάρι, στερεότητα καὶ φηνεία.

Ἐσχάτως ἐξεδοθησαν μὲ σφρίγγος φιλεργίας
Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς τῆς Γραμματικῆς.
Ἐργαζομένη Θεωδόπουλος μεθ' ὕλικου πλούσιου,
Κηθηγητῆς διαπρεπῆς τοῦ πρώτου Γυμνασίου.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κονιστὸς πολλός.